

[Chr. Christiansen.]

sat i gang for længe siden. Det er jo nu over et halvt år siden, at jeg under en forhandling i Frederikshavn gav tilsagn om at søge bevilling hos finansudvalget til opførelse af den nye redningsstation på havnen.“

Jeg ser også, at den stedlige havneingeniør derimod mener, at sagen ikke er klarlagt, nemlig sagen om, hvor redningsstationen egentlig skal ligge. Det kan da vist ikke være rigtigt. Det forekommer mig, at der her må foreligge en eller anden misforståelse, som jeg særdeles gerne ville bede om at få opklaret. Jeg anmoder de to højtærede ministre om at få sagen løst og at få givet havneingeniøren i Frederikshavn klar besked om, at redningsstationen skal placeres, og hvor det er, man forlængst er enig om at den skal placeres. Jeg vil gerne sige, at efter de frederikshavnske fiskeres mening er det en sag, der, om den end er af et beskedent omfang, så dog haster; netop med det tilstundende efterår og den kommende vinter med storme og uvejr for øje bør denne historie klares og være i orden.

Idet jeg med disse ord henstiller til de to højtærede ministre at undersøge denne sag nærmere, vil jeg sige, at jeg tror at kunne understrege, at fiskerne i Frederikshavn fortsat vil følge denne sag med stor interesse, men de håber, at den nu er sin løsning nær.

Oluf Pedersen: Under de forhandlinger, der gennem længere tid har været ført her i tinget, har der været enighed om, at der var valutavanskeligheder, men der var uenighed om grunden til disse vanskeligheder og om midlerne imod dem. Særlig har der været forskellige opfattelser af liberaliseringens virkninger. Her hævder vi, at denne mindsker vanskelighederne, medens den tidligere regering troede, at liberaliseringen øgede vanskelighederne; hvad den nuværende regering tror, ved jeg ikke, men jeg vil stille den høje regering og den højtærede statsminister overfor nogle spørgsmål og rejse et problem, som muligvis kunne bidrage til at klare regeringens stilling til liberaliseringen.

Jeg vil først sige, at om grunden til de valutariske vanskeligheder har der utvivlsomt været stor uenighed her i tinget mellem den tidligere regering og mig, og det er der måske også i nogen grad mellem den nuværende regering og mig. Jeg mener, at skal man finde forklaringen, skal man helt tilbage til besættelsestiden med de store falske formuer, der blev skabt, og som kun delvis blev inddraget igennem de foranstaltninger, man foretog efter krigen.

Dernæst vil jeg mene, at vanskelighederne utvivlsomt også bundes i den engelske devaluering, som den nuværende højtærede finansminister opgiver til at have kostet vort land 800—900 mill. kr. indtil nu. For det tredje står det sikkert i forbindelse med det offentlige pumpeværk, denne udpumpning af midler, som finder sted ved hjælp af penge, der tilvejsendes gennem staten. Men jeg er hidtil gået ud fra — og det håber jeg også skal gælde fremover —, at statsministeren og vel hele den nuværende regering er enig med mig i, at vanskelighederne øges ikke ved liberaliseringen, at man får ikke større valutavanskeligheder, fordi der gives adgang til at købe på rette sted og i rette tid. Jeg mener, at det ligger sådan, at tabet ved at have bunden liste, tabet ved, at man ikke kan købe, hvor varerne er billigst, og på det tidspunkt, da de er til at få til den laveste pris, løber op til mange hundrede millioner kroner årlig. Den foregående regering så noget anderledes på det, og det var jo derfor, den faldt. Efter ministeriet Hedtofts opfattelse var overførsel til bunden liste et middel mod vanskelighederne, derfor overførte man i august før valget et stort beløb, og derfor bebudede man senere, at der skulle finde endnu større overførsel sted. Der var her åbenbart tale om en skrue uden ende. Ja, endogså rationering af småtrodte man på, og handelsministeren fremførte i den anledning en masse tal, som vi allerede nu efter de tal, der foreligger, kan se er tre gange så høje som de virkelige tal. Man kan vel antage, at når man prøver at gøre de indirekte virkninger op, vil man se, at det underskud, som den højtærede handelsminister prøvede at fremtrylle for os, i virkeligheden er ganske borte, og at der måske oven i købet er overskud.

Mellem både den nuværende og den afgæede regering og retsforbundet er der utvivlsomt enighed om, at kreditindskrænkning er et af de midler, som man har mod de aktuelle vanskeligheder. Dette middel er brugt, og alle kan vel også nu være enige om, at man ikke gerne skal videre, for det middel kan blive for skrap. Vi er vel også enige om, at besparelser i statens og kommunernes udgifter virker ind på forbruget, og at standsning eller begrænsning af den offentlige udpumpning virker ind. Disse midler var den afgæede regering afvisende overfor. Den nuværende regering tror vistnok, at de er rigtige, men tør ikke bruge dem i det nødvendige omfang. Vi mener, at med en offentlig udgift på 4 milliarder kr., 4 000 kr. pr. familie, var der